

สารนิพนธ์เรื่อง	ปัญหาการลงโทษทางวินัย ตามมาตรา 7 และมาตรา 8 แห่งพระราชบัญญัติวินัยข้าราชการกรมราชทัณฑ์ พุทธศักราช 2482
คำสำคัญ	วินัยข้าราชการกรมราชทัณฑ์ พุทธศักราช 2482
นักศึกษา	ทนงศักดิ์ อนุสาร
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์	รศ.ภัญญูญา สิริบวรพิพัฒน์
หลักสูตร	นิติศาสตรมหาบัณฑิต กลุ่มวิชากฎหมายมหาชน
คณะ	นิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม
พ.ศ.	2563

บทคัดย่อ

สารนิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาถึงการลงโทษ ตามพระราชบัญญัติวินัยข้าราชการกรมราชทัณฑ์ พุทธศักราช 2482 ซึ่งเป็นกฎหมายเฉพาะ กับการลงโทษตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2551 เมื่อเจ้าพนักงานเรือนจำ ซึ่งเป็นข้าราชการกรมราชทัณฑ์ กระทำผิดวินัย เพื่อเป็นหลักประกันความถูกต้อง เหมาะสม ยุติธรรม และให้สอดคล้องกับแนวทางการลงโทษของสำนักงาน ก.พ. ในพฤติการณ์การกระทำผิด แต่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าการดำเนินการทางวินัยของผู้บัญชาการเรือนจำ ผู้อำนวยการทัณฑสถานหรือผู้อำนวยการสถานกักขัง ในฐานะผู้บังคับบัญชาชั้นต้น ได้พิจารณาลงโทษในพฤติการณ์การกระทำผิดของเจ้าพนักงานเรือนจำ ตามพระราชบัญญัติวินัยข้าราชการกรมราชทัณฑ์ พุทธศักราช 2482 เป็นส่วนใหญ่ ไม่ได้นำหมวด 6 ว่าด้วยเรื่องวินัย และการรักษาวินัยตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2551 มาพิจารณา แม้กฎหมายจะให้อำนาจใช้กฎหมายทั้ง 2 ฉบับ ยกตัวอย่าง เช่น กรณีเจ้าพนักงานเรือนจำละทิ้งหน้าที่ราชการ ซึ่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2551 ระบุฐานความผิดไว้ชัดเจน และปรากฏว่ามีการลงโทษเจ้าพนักงานเรือนจำในพฤติการณ์การกระทำผิดในลักษณะเดียวกัน ในกฎหมายทั้ง 2 ฉบับ

จากการศึกษาพบว่า แม้กฎหมายจะให้อำนาจดุลพินิจของผู้บังคับบัญชา ใช้กฎหมายทั้ง 2 ฉบับ ในการพิจารณาพฤติการณ์การกระทำผิดและลงโทษทางวินัย การพิจารณาจึงต้องมีความเหมาะสม สอดคล้องกับความผิดและเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมาย และปรากฏว่าพฤติการณ์การกระทำผิดที่บัญญัติไว้ใน มาตรา 7 และมาตรา 8 ตามพระราชบัญญัติวินัยข้าราชการกรมราชทัณฑ์ พุทธศักราช 2482 ปัจจุบันไม่สอดคล้องกับหมวด 6 ว่าด้วยเรื่องวินัย และการรักษา

วินัย ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2551 ทำให้การลงโทษทางวินัย เจ้าพนักงานเรือนจำของผู้บังคับบัญชา ไม่สอดคล้องกับแนวทางการลงโทษของสำนักงาน ก.พ. และเป็นไปตามแนวคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด อีกทั้ง พระราชบัญญัติวินัยข้าราชการกรมราชทัณฑ์ พุทธศักราช 2482มิได้บัญญัติเรื่องการอุทธรณ์เมื่อถูกลงโทษทางวินัย จึงต้องนำพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.2539 มาใช้บังคับ ประกอบกับพระราชบัญญัติวินัยข้าราชการกรมราชทัณฑ์ พุทธศักราช 2482 ใช้มาเป็นระยะเวลาเนิ่นนาน มิได้มีการแก้ไขปรับปรุงให้เป็นปัจจุบัน ดังเช่น พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน ซึ่งเริ่มใช้มาตั้งแต่ปีพุทธศักราช 2471 และได้ปรับปรุงแก้ไข เรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน

ผู้เขียนจึงได้เสนอแนวทางแก้ปัญหาทางกฎหมาย โดยเห็นควรแก้ไข ปรับปรุงพระราชบัญญัติวินัยข้าราชการกรมราชทัณฑ์ พุทธศักราช 2482ให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2551ในพฤติการณ์หรือฐานความผิดของเจ้าพนักงานเรือนจำที่จะถูกลงโทษ 3 สถาน ได้แก่ ชัง เพิ่มเวรยาม หรือกักบริเวณ ต้องระบุไว้ให้ชัดเจน เฉพาะความผิดเกี่ยวกับเรื่องเวรยามรักษาการณ์ เช่น ไม่มาปฏิบัติหน้าที่เวรยามรักษาการณ์มารับเวรยามรักษาการณ์ล่าช้าละทิ้งเวรยามรักษาการณ์ เป็นต้น สำหรับพฤติการณ์หรือฐานความผิดในลักษณะอื่น ก็จะเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2551ทางเรือนจำทัณฑสถานหรือสถานกักขัง เพียงแต่สืบสวนข้อเท็จจริงโดยไม่ต้องพิจารณาลงโทษทางวินัยแล้วรายงานผลการสืบสวนให้กรมราชทัณฑ์พิจารณาตามอำนาจหน้าที่ เพื่อความถูกต้อง เป็นธรรม ในมาตรฐานเดียวกัน และเพิ่มเติมสิทธิอุทธรณ์สำหรับผู้ถูกลงโทษทางวินัยตามกฎหมายดังกล่าว